

rés a présen

„Magukra ismernek”

Mészáros Máté színész

■ rés a présen: A sokat emlegetett Máté–Horvai-osztályban végeztél. Mit jelent ez neked?

Mészáros Máté: Nagyon sok mindent kaptam az egyetemről. Nem éreztem, hogy meg akartak volna változtatni, de amit ott meg kellett tanulnunk – a bálni tudást a testünkkel, az idegrendszerünkkel –, az nem volt mindig egyszerű. A tanáraink vigyáztak ránk. Máté Gábor nem engedett minket nézők, illetve külsősök elé sem a vizsgaprodukciókkal. Lehet, hogy már akkor kialakult valami legenda az osztályról, mert nem lehetett tudni, hogy milyenek vagyunk. Aztán megalakult az AlkalMáté Trupp, s miután végeztünk, minden évben csinálunk egyik osztálytársunkról egy előadást, amelynek a címe az illető neve. Ez hat ránk, és a szakmát is befolyásolja, ami azt jelenti, hogy be lehet minket azonosítani. Szeretek egy évben egyszer két hétre együtt lenni ezekkel az emberekkel. Amikor rólam készült előadás és a volt osztálytársak azt fogalmazták meg a színpadon, hogyan látnak engem, az olyan jó érzés volt, amit mindenki irigyelhet.

rap: Az Orlai Produkciónál most is együtt dolgoztok többen az osztályból. Hogy kerültek oda?

MM: Miután végeztem, rögtön Egerbe szerződtem, és azóta is ajánlom mindenkinek, hogy vidéki színházban kezdjen. (Máté Gáboról is mindig ezt hallottam, aki eltöltött nyolc évet Kaposváron a diploma után. Én pedig elmondtam ugyanezt sokszor a mostani osztályának, akiknek beszédórákat tartottam.) Akkor lett igazgató Egerben Csizmadia Tibor, aki a párhuzamos bábosztálynak volt az osztályfőnöke az SZFE-n. Megkerestük, és az osztályból öten oda szerződünk. Izgalmas volt az életünk. 2010-ben Eszenyi Enikő hívására jöttem vissza a fővárosba, a Vígszínházba, majd 2015-ben úgy éreztem, nemcsak színházat, de struktúrát is szeretnék váltani, ezért megkerestem Orlai Tibort, aki nyitott volt a közös munkára. Különös szerencse, hogy pár év alatt az Orlai Produkciónál is összejött az a csapat, akikkel Egerben együtt voltunk.

rap: A rendezőknek sem lehet nehéz dolguk veletek.

MM: Miért lenne? Van bennünk valami pluszenergia. Az olyan munkák, mint a *Second Life* vagy a *Határátlépések* Járó Zsuzsával, Péter Katával, Ötvös Andrással és Schruff Milánal, úgy készült, hogy improvizálunk egy té-

Fotó: Takács Attila

makörre, és aztán ebből visszafelé frunk le valamit. Ez esetben Dömötör András volt a rendező, neki meg még kevésbé van nehéz dolga, hiszen ő is az osztálytársunk volt. Ismerjük és szeretjük egymást, így nem nehéz dolgozni sem. Az AlkalMáté Truppan hasonlóan készülnek az előadások, szóval van benne gyakorlatunk, de nem csak erre vagyunk képesek.

rap: Hol láthat még téged a közönség mostanában?

MM: Leginkább az Orlai Produkció előadásaiban, a Belvárosi Színházban, illetve a Jurányiban. Van egy monodráám: *Az étkelés ártalmasságáról*, amelyet Parti Nagy Lajos írása alapján Znamenák István vitt színre, illetve játszottam a *Hurok* című előadásban, amelyet Bagossy László rendezett. Járjuk a vidéket ezekkel az előadásokkal, és művelődési házakban is játszunk.

rap: Jó újra vidéken? Szereti a közönség az előadásokat?

MM: Persze, de nem formabontó produkciókat viszünk. A *Párterápiát* különösen kedvelik, meg azokat, ahol magukra ismernek. Az emberek ugyanúgy vágyakoznak vagy csalódnak vidéken is, mint Budapesten, vagy bárhol. Szeretek vidékre járni, annak ellenére, hogy az odaút néha hosszabb, mint az előadás. Ilyen-

kor van, hogy én vezetek, és viszem magammal a kutyámat is.

rap: A Nyakunkon a revizor a legújabb bemutatód az Orlainál. Mennyire van köze Gogolhoz az előadásnak?

MM: Gogol *Revizorja* inspirálta, de Pass Andrea írta és rendezte. Nincs improvizáció, hagyományos színházi eszközökkel dolgozunk. Ami az alapműben egy város, az itt egy színház, a polgármester pedig egy színház-igazgató. Valaki érkezik, nem tudják, hogy miért és mit szeretne felülvizsgálni, de a színház megpróbál reagálni. Mondhatjuk, hogy a mai Budapesten játszódik, ám nem szociodráma. Ebben is játszanak a *Határátlépések* szereplői, plusz Jászberényi Gábor, Ficzer Béla és Rohonyi Barnabás.

rap: Hogyan éled meg színészként a járványhelyzetet?

MM: Az furcsa, hogy maszkban ülnek benn a nézők, de nem minden esetben lehet látni a nézőteret a színpadról. Gondolom, nem lehet kellemes nekik sem két-három órát így ülni, de remélem, megéri. Hiába nyitottak ki a színházak, értelemszerűen nem olyan bátrak az emberek, mint korábban, ez látszik a nézőszámmon, és nem jó érzés. Nekünk élet-halál kérdése a néző. Magánszínháznál nincs fix fizetés, így a tartalék pénzeimet kellett felélnem, amíg nem játszottunk, pedig lábtörésre tettem félre, nem világvárványra. Ennek ellenére most sem bánom, hogy váltottam, mert szeretem, hogy a magam ura vagyok, hogy nem a fejem fölött döntenek. Normális esetben ebből jobban meg is lehet élni. Ami nekem nagyon hiányzik, az a nagyszabású, zenés produkció, de egy-egy ilyen előadást el lehet vállalni emellett.

rap: Mi lesz a következő produkció?

MM: Talán lesz még egy bemutatód az évadban az Orlainál, és lesz tavasszal vendégjátékom. Nagyobb forgatásról nem tudok, de november 26-tól mutatják be a hazai mozikban a karantén miatt elhalasztott *Hét kis véletlen* című új Gothár Péter-filmet. Most volt a világpremierje a Varsói Nemzetközi Filmfesztiválon. Nagy és jó szerepem volt benne, szerettem ezt a forgatást.

rap: Mit szólna a mai SZFE-s diákok kintartásához?

MM: Nagyon tisztetem azokat a gyerekeket, nem könnyű nekik. Nem tudom, hogy mi képesek lettünk-e volna erre, de azt igen, hogy az embernek a saját igazáért mindent meg kell tennie. Ezt nem is feltétlenül az egyetemen tanulja az ember, inkább otthonról hozza. A mi időnkben nem volt itt ideológiai képzés, sőt ízlésbeli sem, inkább szakmai. Szerintem ez most is így van, és ha valamin változtatni kell, az nem a tanítás módja, ráadásul a változtatásokat is csak hozzáértő emberek képesek keresztülvinni. A munkámban nekem most is az segít a legtöbbet, amit ott tanultam.